

Hvis det bliver en frivillig sag for kommunerne, om man vil tilbyde modersmålsundervisning, vil det antagelig føre til, at nogle kommuner vil afskaffe denne undervisning, mens andre vil bevare den. Da de fleste indvandrere og flygtninge lægger vægt på, at deres børn får modersmålsundervisning, så må man forestille sig, at familierne vil være tilbøjelige til at bosætte sig i de kommuner, hvor en sådan undervisning kan fås. Og resultatet her ville meget let kunne blive, at den koncentration af tosprogede, som findes nogle steder i landet, yderligere ville blive forstærket.

De nærmere regler om modersmålsundervisningen, som er fastsat i bekendtgørelsen af 1984, går jo ud på, at denne undervisning skal tilbydes, hvis der er 12 elever, der ønsker en sådan undervisning. Det er altså ikke sådan, at kommunerne, som det antydes i bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 65, skal tilbyde modersmålsundervisning i ethvert sprog, også selv om det er sjældent repræsenteret.

I bemærkningerne til B 65 anføres desuden, at der gives modersmålsundervisning, selv om familien har boet her i landet i mere end to generationer. Jeg vil gerne fremhæve, at der ikke efter de gældende regler består nogen pligt til at tilbyde modersmålsundervisning, hvis begge forældre er født og opvokset her i landet. Situationen er imidlertid ofte den, at den ene af de tosprogede forældre er født her i landet, mens den anden er tilflyttet fra hjemlandet. I et sådant tilfælde vil man normalt tale oprindelseslandets sprog i hjemmet, og så vil børnene have ret til denne undervisning, hvis betingelserne i øvrigt er opfyldt.

I bemærkningerne til B 65 anføres endelig, at tosprogede børns kendskab til dansk er alarmende dårligt ved skolestarten. Jeg mener ikke, at det på landsplan står helt så dårligt til som her formuleret, men jeg er enig i, at det må tilstræbes, at alle tosprogede børn har rimelige færdigheder i dansk, når de starter i skolen.

Det var også baggrunden for, at jeg i sidste samling fremsatte et lovforslag, hvorefter kommunerne får muligheder for at give særlige tilbud til tosprogede børn i førskolealderen. Forslaget blev som bekendt vedtaget den 22. maj i år, og mange kommuner er nu i gang med at udvikle sådanne tilbud. Undervisningsministeriet er i samarbejde med Socialministeriet i gang med at skrive en vejledning om tosprogede børn i førskolealderen.

Hvad angår forslag til folketingsbeslutning nr. B 64 om forbedring af modersmålsundervisningen, kan jeg i det væsentlige tilslutte mig indholdet af det, forudsat at forslaget skal forstås sådan, at der ikke lægges op til merudgifter.

Indholdet af beslutningsforslaget svarer på mange måder til forslagene i en vejledning om modersmålsundervisningen, som har ligget færdig siden 1994. Når denne vejledning ikke er udsendt, skyldes det, at jeg har handlet i loyalitet over for folketingsbeslutningen fra 1992, som fastslår, at indholdet af denne undervisning ikke kan ændres før udløbet af forsøgsperioden.

Ser man bort fra punkt 1, der siger at forpligtelsen skal fastholdes, drejer det sig kun om at tilnærme modersmålsundervisningen folkeskolens øvrige undervisning. De fleste af de forsøgsordninger, som er godkendt i medfør af denne folketingsbeslutning, går også i denne retning.

Hvad enten denne undervisning fremover skal være en ret eller en mulighed for de tosprogede elever, så kan vi vist være enige om, at den skal være så kvalificeret som overhovedet muligt. Jeg vil derfor håbe, at man hæfter sig ved de punkter, som alene vedrører en forbedring af modersmålsundervisningen.

Bortset herfra mener jeg, som jeg også nævnte i indledningen, at spørgsmålet om pligt eller ikke pligt til at tilbyde denne undervisning først kan afgøres efter 31. juli 1997, medmindre partierne bag beslutningen enes om noget andet.

Jeg kan opfordre Folketingets partier til fordomsfrit at overveje spørgsmålet endnu en gang, og så tror jeg, man vil kunne indse, at en ophævelse af forpligtelsen til modersmålsundervisning ikke vil fremme integrationen. De allerfleste sagkyndige i skoleverdenen mener, at det tværtimod vil gøre det endnu sværere for skolerne at løse den opgave, som de står med, og for det store flertal af vore indvandrere og flygtninge er det vigtigt, at der er modersmålsundervisning i folkeskolen.

Vi har i Danmark en lang tradition for at lytte til forældrene, og det mener jeg også at vi bør gøre i denne her sag.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Det var det om EF-direktivet fra 1977. Hovedformålet med det direktiv har været at sikre de børn, der er undergivet skole- eller undervisningspligt i henhold til værtslandets lovgivning, gratis – og jeg understreger gratis – undervis-